

Müge İplikçi İlham veren cümle

Psiko-bakış

“Her şey naylondandı o kadar”

Turgut Uyar*

“‘Geyikli Gece’... Turgut Uyar’ın bu muhteşem şiiriyle karşılaştığımda, lise yıllarım hüküm sürüyordu. Zor yıllar. Şiiri yüksek sesle okumuştum. En çok da onun bu satırlarında gezinerek: Her şey naylondandı o kadar...

‘Geyikli Gece’, içimdeki karanlığa tutulan başka bir ‘karanlıktı’. Evet, yanlış okumuyorsunuz, karanlık! Bazen ışığı görebilmek için dipsiz bir karanlığın içine çekilmeniz gerekir. Bu satırlar da öyle bir etkiye sahipti. O zaman bile bunun kıymetini anlamış olmalıyım ki ne şiiri ne de bu vurucu satırı unuttum. Şiirin bir bütün olarak bende yarattıkları, bu satırlardaki sözcüklerle eşdeğeri, ancak şiirden çok daha öne çıkan bir yanı vardı bu cümlelerin. Çok gerçekçiydi: Giderek, çok daha sentetikleşiyordu hemen her şey! Giderek daha çok naylon, giderek daha çok plastik, giderek daha çok yavan ve yalan...

Yine de anlatmaktan vazgeçmeyen bir inat vardı içimde. Hiçbir şeye inancım kalmamışken bile kalemimle yazmaya devam ediyordum. ‘Yaz, belki de tek gerçek budur’ diyerek.

Sonra onu yazdım... ‘Transit Yolcular’ kitabımda, bir gidemeyişi anlatırken, ‘Geyikli Gece’nin anlattıklarına da yolum düşüverecekti. Kitapta umuda dair bir bölümdü bu. Bir geyiğin gözlerindeki alevin yeryüzüne düşen ışığıyla ilerleyen bir pasajdı. Karanlıkta, derin bir karanlıkta bulunabilecek cinsten bir ışık. Hareket edebilmeye dair bir umut. Bir kıpırdanma... Felçliliğe dair bir ‘hadi’ fişegi. Kitapta en çok sevdiğim bölüm bu oldu. O kadar inandım ki o bölüme, kitabın sonunu da aynı refleksle bitirdim. Her şey naylondandı duygusuyla. Ancak ‘ama’ diyerek... Sonra şunu fark ettim: Oradaki ‘ama’nın kendi halinde bir bağlaç olmadığını... Biliyordum. Ta on yedi yaşından beri biliyordum bunu.”

***Turgut Uyar**, şair.
Uyar’ın “Geyikli Gece” adlı şiirinden bir dize.

Müge İplikçi, yazar.
Yazarın son kitabı
“Sil Baştan”
Can Yayınları’ndan çıktı.